

A — Činnost Soudu pro veřejnou službu v roce 2008

Autor: předseda Paul J. Mahoney

1. Rok 2007 se vyznačoval prvním částečným tříletým obnovením mandátů členů Soudu. Odchylně od čl. 2 druhého pododstavce první věty přílohy statutu Soudního dvora totiž přestali tři členové Soudu vykonávat své funkce uplynutím prvních tří let funkčního období, totiž dne 30. září 2008. Rozhodnutím ze dne 27. června 2008 Rada Evropské unie dotčným třem soudcům obnovila jejich funkční období. Dne 24. září 2008 byl P. Mahoney znovu zvolen předsedou Soudu, zatímco H. Kanninen byl zvolen předsedou druhého a S. Gervasoni předsedou prvního senátu.

2. Od roku 1998 počet každoročně podaných žalob v oblasti veřejné služby neustále narůstal (s výjimkou ustálení v letech 2001 a 2002). V roce 2008, kdy bylo evidováno 111 nových žalob, se počet podaných žalob v porovnání s předchozím rokem (157 v roce 2007) poprvé za deset let zřetelně snížil. Je samozřejmě předčasné spatřovat v této skutečnosti obrat v tendenci nárůstu sporů v oblasti veřejné služby Společenství, kterou se vyznačovaly poslední roky, avšak pravidlo, podle kterého se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, které vstoupilo v platnost spolu s jednacím řádem Soudu dne 1. listopadu 2007, mohlo hrát v uvedeném vývoji roli.

V roce 2008 Soud ukončil 129 věcí. Rozdíl mezi počtem ukončených a zahájených věcí je tedy kladný, což má za následek, že poprvé od vytvoření Soudu počet projednávaných věcí mírně klesl (217 v roce 2008 oproti 235 v roce 2007).

V roce 2008 bylo 53 % věcí ukončeno rozsudkem a 47 % usnesením. Průměrná délka řízení činí 19,7 měsíce u rozsudků a 14 měsíců u usnesení, což představuje mírné zvýšení průměrné délky řízení v tomto stupni v porovnání s minulým rokem. Třicet sedm rozhodnutí Soudu bylo napadeno kasačním opravným prostředkem k Soudu prvního stupně, což odpovídá 37 % jím vydaných napadnutelných rozhodnutí a 35 % všech ukončených věcí, kromě případu jednostranného zpětvzetí návrhu jedním z účastníků řízení. Sedm rozhodnutí Soudu bylo zrušeno Soudem prvního stupně.

3. V průběhu tohoto roku pokračoval Soud ve svém úsilí odpovědět na výzvu zákonodárce usnadnit smírné narovnání sporu v každém stadiu řízení. V důsledku smírného narovnání se tak na základě zásahu Soudu podařilo ukončit 7 případů, nejčastěji při neformální schůzce uspořádané soudcem zpravodajem nebo v průběhu jednání¹.

4. Konečně v roce 2008 doplnil Soud v souvislosti se vstupem v platnost Praktických pokynů pro účastníky soudního řízení dne 1. května 2008 svůj soubor vlastních procesních nástrojů. Pokyny zejména obsahují formulář, který je povinně třeba použít k předložení jakékoli žádosti o právní pomoc, jakož i průvodce pro žadatele o právní pomoc.

¹ Pro příklad smírného narovnání, k němuž došlo v den jednání na základě zásahu Soudu, viz usnesení ze dne 4. září 2008, *Duyster v. Commission*, F-81/06, kdy se žalovaná, uznávajíc nepříjemnosti způsobené žalobkyní některými událostmi, které jsou předmětem tohoto řízení, zavázala dotčnou zaplatit paušální částku ve výši 2000 eur, jakož i podepsat, vložit do osobního spisu žalobkyně a oznámit jí připravený dopis, který jí je určený.

5. Následující text nejprve uvede nejvýznamnější přínosy pro judikaturu v tomto roce, přičemž bude pojednáno postupně o sporech v oblasti přezkumu legality a sporech o náhradu škody (I), o předběžných opatřeních (II) a o žádostech o poskytnutí právní pomoci (III).

I. Přezkum legality a spory o náhradu škody

V tomto oddíle budou probrána nejvýznamnější rozhodnutí v procesní oblasti, co se týče meritorních otázek a otázky nákladů řízení.

Procesní aspekty

1. Příslušnost Soudu

Ve věci *Domínguez González v. Komise* (usnesení ze dne 12. listopadu 2008, F-88/07) se Soud musel vypořádat se sporem vycházejícím z pracovní smlouvy podléhající belgickému právu a obsahující ujednání o soudní příslušnosti bruselských soudů, jejímž předmětem bylo poskytnutí technické pomoci v rámci humanitární pomoci třetím zemím. Po prověření toho, že podřízení uvedené smlouvy vnitrostátnímu právu, a nikoli pracovnímu řádu ostatních zaměstnanců Evropských společenství (dále jen „PŘZ“) odpovídá legitimnímu zájmu žalované a nepředstavuje zneužití řízení, konstatoval Soud, že není příslušný k rozhodnutí sporu vzešlého z plnění uvedené smlouvy.

2. Podmínky přípustnosti

V rozsudku ze dne 21. února 2008, *Skoulidi v. Komise*, F-4/07, Soud jednak uvedl, že v případě aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení jednání orgánu související s přijetím tohoto aktu může sloužit za základ žaloby na náhradu škody, již předchází postup před zahájením soudního řízení na základě žádosti podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád“), pouze v případě, že dotčené jednání je oddělitelné od aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení, a zároveň a především, že úředník může, v rámci žaloby čistě odškodňovací povahy, žádat o nápravu škodných následků, které mu údajně způsobil akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení, aniž by se domáhal zrušení uvedeného aktu, pod podmínkou zahájení postupu před zahájením soudního řízení takovou stížností proti uvedenému aktu, jako je stížnost uvedená v čl. 90 odst. 2 služebního řádu, přičemž tříměsíční lhůta stanovená tímto ustanovením musí být dodržena jak v případě, kdy se žalobce domáhá náhrady škody za újmu majetkovou, tak i, jak tomu je v projednávané věci, náhrady škody za újmu nemajetkovou.

V rozsudcích ze dne 23. dubna 2008, *Pickering v. Komise* (F-103/05) a *Bain a další v. Komise* (F-112/05), uvedl Soud, že i když je pravda, že výplatní pásky jsou běžně považovány za akty nepříznivě zasahující do právního postavení, jelikož ukazují, že došlo k nepříznivému zásahu do peněžních nároků úředníka, skutečným aktem nepříznivě zasahujícím do

právního postavení je ve skutečnosti rozhodnutí přijaté orgánem oprávněným ke jmenování (dále jen „OOJ“) snížit nebo zrušit výplatu, kterou úředník doposud dostával a která byla uváděna na výplatních páskách.

V rozsudku ze dne 11. prosince 2008, *Collote v. Komise*, F-58/07, rozhodl Soud, že je třeba v případě, kdy dvě po sobě jdoucí stížnosti podané ve lhůtě pro podání stížnosti jsou předmětem dvou po sobě jdoucích rozhodnutí OOJ, když druhá stížnost obsahuje nové skutečnosti vzhledem k první stížnosti, považovat rozhodnutí o zamítnutí druhé stížnosti za nové rozhodnutí, přijaté po přezkumu rozhodnutí o zamítnutí první stížnosti, ve světle druhé stížnosti. Lhůta pro podání žaloby proto běží ode dne oznámení odpovědi na druhou stížnost.

3. Námitky a překážky v průběhu řízení

a) Námitka nepřijatnosti

Ve výše uvedené věci *Domínguez González v. Komise* Soud na základě námítky nepřijatnosti a nepříslušnosti vznesené žalovanou poprvé rozhodl o své příslušnosti usnesením po uspořádání jednání na základě ustanovení upraveného v čl. 78 odst. 2 druhého pododstavce jednacího řádu, které stanoví, že nerozhodne-li Soud jinak, projedná se návrh na vydání rozhodnutí o námitce nebo překážce ústně.

b) Návrh na vyjmutí dokumentů

V rozsudku ze dne 8. května 2008, *Suvikas v. Rada*, F-6/07, Soud nařídil, aby ze spisu byly vyňaty dokumenty vyhotovené v rámci výběrového řízení členem poradní výběrové komise, jelikož žalobce uvedené dokumenty obdržel prostřednictvím třetí osoby, která je sama získala neoprávněně.

4. Spory týkající se neplatnosti: uplatnění žalobního důvodu vycházejícího z porušení působnosti zákona i bez návrhu

V rozsudku ze dne 21. února 2008, *Putterie-De-Beukelaer v. Komise*, F-31/07* (který je předmětem kasačního opravného prostředku u Soudu prvního stupně), kvalifikoval Soud důvod vycházející z porušení působnosti zákona jako důvod nepominutelný. Soud totiž konstatoval, že by porušil své povinnosti soudu posuzujícího otázky legality, kdyby neuplatnil, a to i v případě, kdy mezi účastníky řízení v tomto ohledu neexistuje spor, že rozhodnutí, které před ním bylo napadeno, bylo přijato na základě normy, která se na projednávanou věc nemůže použít, a kdyby následně při rozhodování o sporu, který mu byl předložen, sám takovou normu uplatnil.

* Rozsudky označené hvězdičkou byly přeloženy do všech úředních jazyků Evropské unie.

Meritorní otázky

Probrány budou nejvýznačnější přínosy judikatury tohoto roku, co se týče obecných zásad, a poté v pořadí oddílů služebního řádu ohledně práv a povinností úředníka, jeho služebního postupu, příjmů a sociálního zabezpečení a konečně výkladu PRŽ.

1. Obecné zásady

a) Zpětvzetí protiprávního správního aktu

V rozsudku ze dne 11. září 2008, *Bui Van v. Komise*, F-51/07* (který je předmětem kasačního opravného prostředku u Soudu prvního stupně), Soud, který se musel vypořádat s otázkou legality zpětvzetí protiprávního správního aktu, uvedl, že ke zpětvzetí takového aktu musí dojít v přiměřené lhůtě, která musí být posouzena v závislosti na okolnostech vlastních každé věci, jako jsou význam sporu pro dotčenou osobu, složitost věci a chování dotčených stran, to, zda dotčený akt zakládá subjektivní práva, jakož i vyvážení zájmů. Obecně je třeba považovat za přiměřenou lhůtu pro zpětvzetí lhůtu, která odpovídá tříměsíční lhůtě pro podání žaloby uvedené v čl. 91 odst. 3 služebního řádu. Vzhledem k tomu, že tato lhůta platí pro samotnou správu, je třeba vzít jako začátek lhůty den přijetí aktu, který má správa v úmyslu vzít zpět.

Mimoto Soud rozhodl, že k rozhodnutí o zpětvzetí protiprávního správního aktu musí dojít při dodržení práva na obhajobu dotyčného úředníka. V této věci měl Soud za to, že porušení práva žalobce být vyslechnut nemohlo mít samo o sobě vliv na obsah napadeného rozhodnutí, jelikož vyjádření předložené žalobcem Soudu neobsahuje žádnou dodatečnou informaci v porovnání s informacemi, kterými již Komise disponovala. Soud naproti tomu rozhodl, že porušením práva žalobce být vyslechnut se Komise dopustila pochybení, jež může zakládat její odpovědnost.

b) Splnění povinností vyplývajících z rozsudku soudu Společenství

V rozsudku ze dne 24. června 2008, *Andres a další v. ECB*, F-15/05*, Soud v plénu rozhodl, že přináší-li splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku zvláštní obtíže, je dotčený orgán oprávněn přijmout jakékoli rozhodnutí, které spravedlivě vyrovná znevýhodnění vyplývající pro dotčené osoby ze zrušeného rozhodnutí. V tomto kontextu může správa s dotčenými osobami navázat dialog za účelem dosažení dohody, která jim poskytne spravedlivou náhradu za protiprávnost, jejíž byly obětí. Co se týče provedení rozsudku prohlášeného za protiprávní postup úpravy platů zaměstnanců Evropské centrální banky za daný rok z důvodu neprovedení řádné a náležité konzultace výboru zaměstnanců, představuje spravedlivé a přiměřené řešení přijetí kompromisního řešení spočívajícího jednak v rozšíření konzultace na další roky, kdy rovněž nebyla provedena, jakož i v zohlednění některých opravených údajů v rozsahu, v němž by to bylo ve prospěch zaměstnanců, a jednak v tom, že zvýšení platů vyplývajících z uvedené konzultace bude rozšířeno na veškeré zaměstnance, a nejen na žalobce, i kdyby zvláštní obtíže bránily tomu, aby uvedenému zvýšení byl přiznán zpětný účinek.

c) Zásada proporcionality

V rozsudku ze dne 9. září 2008, *Smadja v. Komise*, F-135/07 (který je předmětem kasačního opravného prostředku u Soudu prvního stupně), připomenul Soud, že zpětný účinek správního aktu může představovat nezbytné opatření k zajištění dodržení takové základní zásady, jako je zásada proporcionality. V této věci Komise tím, že bez platného důvodu neměla v úmyslu přiznat zpětný účinek rozhodnutí o jmenování žalobkyně, přijatému po vstupu nového služebního řádu v platnost, ke dni přijetí původního rozhodnutí o jmenování, přijatého za platnosti dřívějšího služebního řádu a zrušeného rozsudkem Soudu prvního stupně, tak, aby žalobkyni bylo zajištěno zařazení do vyšší platové třídy, které jí náleželo ke dni vyhlášení uvedeného rozsudku, nebo tím, že odmítla doplnit napadené rozhodnutí jakýmkoli jiným opatřením, které by mohlo uvést do souladu zájem služby a legitimní zájem žalobkyně, porušila zásadu proporcionality a svou povinnost řádné péče.

d) Zásada řádné správy

V rozsudku ze dne 11. července 2008, *Kuchta v. ECB*, F-89/07, týkajícím se legality individuálního rozhodnutí o úpravě odměny zaměstnance ECB, připomenul Soud, že pravidla řádné správy v oblasti řízení zaměstnanců předpokládají zejména, aby rozdělení pravomocí v rámci každého subjektu nebo orgánu Společenství bylo jasně definováno a patřičně zveřejněno. Soud zrušil sporné rozhodnutí poté, co konstatoval, že nebyl schopen zjistit ani, kdo ho vydal, ani orgán, který byl na základě pověření výkonné rady ECB oprávněn k přijetí takového rozhodnutí.

2. Práva a povinnosti úředníka

V rozsudku ze dne 9. prosince 2008, *Q v. Komise*, F-52/05*, Soud poprvé vyložil čl. 12a odst. 3 služebního řádu, který jako „psychické obtěžování“ definuje každé nepřístojné chování, které trvá delší dobu, je opakované nebo systematické a zahrnuje mluvené nebo psané projevy, úmyslná jednání nebo gesta učiněná úmyslně, které mohou těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka. Soud měl za to, že pro to, aby bylo konstatováno psychické obtěžování ve smyslu uvedeného ustanovení, není požadováno, aby mluvené nebo psané projevy, úmyslná jednání nebo gesta byly učiněny s úmyslem těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka. Stačí, že uvedená jednání objektivně takové následky přivodila.

3. Služební postup úředníka

a) Přijímání

Soud měl příležitost upřesnit rozsah některých pravidel použitelných v oblasti výběrového řízení.

V rozsudku ze dne 22. května 2008, *Pascual-García v. Komise*, F-145/06, uvedl Soud, že skutečnost, že výzkumná činnost mohla dále prohloubit vzdělání uchazeče a umožnit mu pozdější získání titulu doktor, nemůže sama o sobě bránit tomu, aby byla kvalifikována jako odborná praxe ve smyslu oznámení o výběrovém řízení.

V rozsudku ze dne 11. září 2008, *Coto Moreno v. Komise*, F-127/07, rozhodl Soud, že posouzení provedená komisí výběrového řízení při hodnocení znalostí a schopností uchazeče nepodléhají soudnímu přezkumu. Stejně však neplatí pro soulad mezi číselně vyjádřenou známkou a slovním hodnocením výběrové komise. Tento soulad, který je zárukou rovného zacházení s uchazeči, je totiž jedním z pravidel, kterými se řídí práce výběrové komise a jejichž ověření přísluší soudu. Soulad mezi číselně vyjádřenou známkou a slovním hodnocením může být navíc předmětem přezkumu soudu Společenství, nezávislého na přezkumu posouzení výkonů uchazečů výběrovou komisí, který soud odmítá vykonávat, pokud se přezkum shody omezuje na ověření neexistence zjevného nesouladu.

V rozsudku ze dne 14. října 2008, *Meierhofer v. Komise*, F-74/07*, uvedl Soud, pokud se jedná o povinnost podat odůvodnění rozhodnutí komise výběrového řízení týkajícího se ústní zkoušky, že sdělení jediné individuální vylučující známky uchazeči vždy nepředstavuje, a to bez ohledu na zvláštní okolnosti dotyčné věci, dostatečné odůvodnění. V této věci Soud poznamenal, že odmítnutí žalované podvolit se některým organizačním procesním opatřením mělo za následek, že mu nebyl umožněn plný výkon jeho přezkumu.

b) Posudky

V rozsudku ze dne 6. března 2008, *Skareby v. Komise*, F-46/06 (který je předmětem kasačního opravného prostředku u Soudu prvního stupně), připomenul Soud, že z čl. 8 odst. 5 čtvrtého pododstavce obecných prováděcích ustanovení k článku 43 služebního řádu přijatých Komisí vyplývá, že správa je povinna stanovit držiteli pracovního místa cíle a kritéria hodnocení. Podle tohoto ustanovení se formální rozhovor, který mezi hodnotitelem a držitelem pracovního místa proběhne na počátku každého sledovaného období, musí týkat nejen pracovních výkonů uvedeného držitele pracovního místa po sledované období, nýbrž i stanovení cílů na rok následující po dotyčném období. Tyto cíle představují referenční základ pro hodnocení výkonnosti.

c) Povýšení

Čtyřmi rozsudky ze dne 31. ledna 2008 (*Buendía Sierra v. Komise*, F-97/05, *Di Bucci v. Komise*, F-98/05, *Wilms v. Komise*, F-99/05, a *Valero Jordana v. Komise*, F-104/05), rozhodl Soud, že při neexistenci ustanovení odchylných od zásady okamžité použitelnosti nových pravidel v nařízení č. 723/2004, kterým se s účinností od 1. května 2004 mění služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství, byl čl. 45 odst. 1 služebního řádu, ve znění tohoto nařízení, použitelný okamžitě od vstupu uvedeného nařízení v platnost. Komise tudíž legálně nemohla v listopadu 2004 uplatnit ustanovení čl. 45 odst. 1 předchozího služebního řádu zrušená tímto nařízením, aby přijala rozhodnutí stanovící celkový počet bodů za zásluhy úředníka za hodnotící období 2004 a rozhodnutí o tom, že jej na základě tohoto hodnotícího období nepovýší.

Čtyřmi rozsudky ze dne 11. prosince 2008 ve věcech *Collotte v. Komise*, F-58/07, *Dubus a Leveque v. Komise*, F-66/07, *Evraets v. Komise*, F-92/07, a *Acosta Iborra a další v. Komise*, F-93/07, konstatoval Soud, že čl. 45 odst. 2 služebního řádu týkající se povinnosti úředníka prokázat před svým prvním povýšením svou schopnost pracovat ve třetím jazyce nemohl být uplatněn před vstupem společných prováděcích pravidel stanovených v uvedeném odstavci 2 článku 45 v platnost.

d) Nová struktura služebního postupu

i) Koeficient násobení

Rozsudek ze dne 4. září 2008, *Lafili v. Komise*, F-22/07 (který je předmětem kasačního opravného prostředku u Soudu prvního stupně), se týkal zejména výkladu čtvrté věty čl. 7 odst. 7 přílohy XIII služebního řádu týkající se možných účinků změny označení platových tříd na odměnu úředníků přijatých přede dnem 1. května 2004. Tento relativně technický rozsudek upřednostňuje výklad souladný se zásadou okamžité použitelnosti nové právní úpravy, v této věci reformy služebního řádu. Soud zvláště rozhodl, že „přechodná opatření by ze své povahy měla mít za cíl usnadnění přechodu předchozí právní úpravy na právní úpravu novou, při ochraně nabytých nároků, aniž by však ve prospěch jedné kategorie úředníků zachovávala účinky předchozí právní úpravy na takové situace, které nastanou v budoucnu, jako je postup do vyššího stupně v rámci nové struktury služebního postupu“. Navíc, „existují-li taková ustanovení nejednoznačná ve svém vyjádření, která mohou mít více než jeden výklad, jako jsou ustanovení použitelná v projednávané věci, je třeba dát přednost výkladu, který umožňuje se takovému rozdílnému zacházení mezi úředníky vyhnout.

ii) Osvědčovací řízení

Ve výše uvedeném rozsudku *Putterie-De-Beukelaer v. Komise* konstatoval Soud, že hodnotící řízení, které je upraveno v obecných prováděcích ustanoveních k článku 43 služebního řádu přijatých Komisí a osvědčovací řízení, které je upraveno v rozhodnutí Komise ze dne 7. dubna 2004 o prováděcích pravidlech osvědčovacího řízení, se navzájem liší a spočívají

na zcela odlišných postupech. V tomto ohledu, je-li spolupodepisující úředník příslušný vydat posudek o vývoji služebního postupu, s výhradou případné změny posudku revizním hodnotitelem, pak v rámci osvědčovacího řízení přísluší orgánu oprávněnému ke jmenování vyslovit se v každé fázi posledně uvedeného řízení k přihláškám úředníků do tohoto řízení. Uvedenému orgánu, tedy orgánu odlišnému od spolupodepisujícího úředníka v hodnotícím řízení, pak zvláště přísluší posoudit na základě dostupných posudků o vývoji služebního postupu praxi a zásluhy kandidátů, kteří podali přihlášku do osvědčovacího řízení.

V rozsudku ze dne 21. února 2008, *Semeraro v. Komise*, F-19/06, uvedl Soud, že bod 1.1 rozhodnutí Komise ze dne 11. května 2005 o kritériích zařazení, co se týče osvědčovacího období 2005, podle kterého pro zařazení do seznamu úředníků přijatých k osvědčení musí být potenciál úředníka uznán v jeho posudku o vývoji služebního postupu, překračuje meze pověření, podle něhož o hodnotě kritérií a jejich váze pro účely vytvoření seznamu úředníků přijatých k osvědčení rozhoduje OJ po stanovisku smíšeného výboru pro dané osvědčovací období.

4. Příjmy a sociální zabezpečení úředníků

V rozsudku ze dne 2. prosince 2008, *Baniel-Kubinova a další v. Parlament*, F-131/07, Soud rozhodl, že dočasní nebo pomocní zaměstnanci, kteří pobírali denní příspěvek a poté obdrželi v částečné nebo plné výši příspěvek na zařízení (na základě prohlášení o přenesení svého obvyklého bydliště do místa zaměstnání), nemohou v důsledku toho v době svého přijetí do služebního poměru, kdy se stávají úředníky ve zkušební době, nárokovat znovu v témže místě zaměstnání denní příspěvek. Denní příspěvek je totiž vyhrazen úředníkům a zaměstnancům, kteří jsou nuceni změnit bydliště, aby splnili povinnosti podle článku 20 služebního řádu, což je podmínka, kterou žalobci nespĺňovali, jelikož již změnili své bydliště, o čemž učinili prohlášení za účelem obdržení příspěvku na zařízení.

5. Pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství

a) Zařazení smluvního zaměstnance do platové třídy

V rozsudku ze dne 11. prosince 2008, *Reali v. Komise*, F-136/06, uvedl Soud, že směrnice Rady 89/48/EHS ze dne 21. prosince 1988 o obecném systému pro uznávání vysokoškolských diplomů vydaných po ukončení nejméně tříletého odborného vzdělávání a přípravy nemá za následek omezení posuzovací pravomoci, kterou má orgán při srovnávání příslušné hodnoty diplomů v rámci své náborové politiky. V systému směrnice 89/48 je srovnávání diplomů prováděno za účelem přístupu k některým regulovaným činnostem v různých členských státech. Takové posuzování nelze zaměňovat s posouzením příslušné univerzitní hodnoty titulů obdržných v různých členských státech za účelem určení platové třídy spojené se zaměstnáním v orgánu Evropských společenství.

b) Rozhodnutí Komise ze dne 28. dubna 2004 o maximální délce zaměstnávání dočasných zaměstnanců ve službách Komise

V rozsudku ze dne 26. června 2008, *Joseph v. Komise*, F-54/07, uvedl Soud, co se týče rozhodnutí Komise ze dne 28. dubna 2004 o maximální délce zaměstnávání dočasných zaměstnanců ve službách Komise, že uložením maximální hranice pěti let jak pro uzavření, tak i obnovení smlouvy smluvních zaměstnanců podle čl. 85 odst. 1 PŘZ, nezakázal zákonodárce orgánům uzavírání nebo obnovování tohoto typu smluv na základě článku 3a uvedeného režimu, na kratší dobu, pokud je dodržena minimální doba stanovená v čl. 85 odst. 1 tohoto režimu (šest nebo devět měsíců podle případu). Orgán však nemůže, aniž by porušil posledně uvedené ustanovení, obecně a paušálně, v dané věci obecnými prováděcími ustanoveními nebo interním rozhodnutím obecného dosahu, omezit maximální dobu pracovního poměru smluvních zaměstnanců, jež byla stanovena samotným zákonodárcem.

K nákladům řízení

1. Věci zahájené před vstupem jednacího řádu Soudu v platnost

Soud opakovaně použil čl. 87 odst. 3 jednacího řádu Soudu prvního stupně, který se podle čl. 3 odst. 4 rozhodnutí Rady 2004/752/ES, Euratom ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. L 333, s. 7) na Soud použije obdobně, dokud nevstoupí v platnost jednací řád tohoto soudu. V rozsudku ze dne 24. června 2008, *Islamaj v. Komise*, F-84/07, tak Soud rozhodl o rozdělení nákladů mezi účastníky řízení z výjimečných důvodů, zatímco ve výše uvedených rozsudcích *Bui Van v. Komise* a *Lafili v. Komise* rozdělil Soud náklady mezi účastníky řízení, kteří ve věci měli úspěch částečně nebo neměli ve věci úspěch.

Rovněž je třeba uvést, že ve věci, ve které Soud konstatoval, že ve sporu nebude vydáno rozhodnutí ve věci samé, v kterémžto případě Soud podle čl. 87 odst. 6 jednacího řádu Soudu prvního stupně použitelného obdobně rozhoduje o nákladech řízení dle volného uvážení, byla žalované uložena náhrada veškerých nákladů řízení vynaložených žalobkyní (usnesení ze dne 1. února 2008, *Labate v. Komise*, F-77/07). Soud totiž vzal v úvahu jednak okolnost, že Komise neodpověděla na stížnost podanou žalobkyní, a jednak skutečnost, že tím, že sporné rozhodnutí sama zrušila, implicitně uznala, že postup přijetí tohoto rozhodnutí byl problematický, což přímo přispělo k tomu, aby věc byla předložena soudu Společenství.

2. Věci zahájené po vstupu jednacího řádu Soudu v platnost

Jedna z důležitých novinek, kterou způsobil vstup jednacího řádu v platnost dne 1. listopadu 2007, se týká režimu nákladů řízení. Podle čl. 87 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 87 odst. 2 uvedeného jednacího řádu v souladu s požadavky ekvity může Soud rozhodnout, že se účastníku

řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží pouze částečná náhrada nákladů řízení nebo se mu náhrada nákladů řízení neuloží.

V rozsudku ze dne 4. prosince 2008, *Blais v. ECB*, F-6/08, Soud poprvé použil ustanovení týkající se ekvity stanovené v čl. 87 odst. 2 jednacího řádu, když rozhodl, že je třeba uložit žalobkyni – ačkoli neměla v řízení úspěch – kromě jejích vlastních nákladů řízení, pouze polovinu nákladů řízení vynaložených žalovanou. Soud se domníval, že by nebylo spravedlivé uložit žalobkyni veškeré náklady žalované zaprvé vzhledem k okolnosti, že lze mít za to, že řízení bylo zčásti způsobeno jednáním žalované, zadruhé vzhledem ke značnému peněžnímu významu sporu pro žalobkyni, zatřetí vzhledem ke skutečnosti, že argumenty žalobkyně nepostrádaly závažnost, začtvrté vzhledem k osobní situaci žalobkyně a konečně vzhledem k okolnosti, že výše nákladů řízení, které by žalobkyně mohla nést, byla vyšší než ve většině sporů, které jsou Soudu předloženy, z důvodu skutečnosti, že se žalovaná rozhodla nechat zastupovat se nejen svými vlastními zmocněnci, nýbrž i advokátem.

V usnesení ze dne 10. července 2008, *Maniscalco v. Komise*, F-141/07, bylo uvedeno, že návrhové žádání směřující k tomu, aby o náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle práva, nemůže být považováno za návrh směřující k uložení náhrady nákladů řízení účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci.

Konečně lze uvést, že v usnesení ze dne 25. listopadu 2008, *Iordanova v. Komise*, F-53/07, použil Soud čl. 98 odst. 4 jednacího řádu, podle kterého, nemá-li příjemce právní pomoci úspěch ve věci, může Soud v souladu s požadavky ekvity nařídit v rámci rozhodování o nákladech řízení v rozhodnutí, jímž se řízení končí, že některý z účastníků řízení ponese vlastní náklady řízení nebo že tyto náklady ponese zcela nebo zčásti pokladna Soudu z titulu právní pomoci.

II. Návrhy na předběžné opatření

V roce 2008 byla ukončena čtyři řízení o návrzích na předběžné opatření, které byly zamítnuty z důvodu nedostatku naléhavosti požadovaných opatření, definovaných ustálenou judikaturou tak, že musejí být nařízena a vyvolávat účinky již před rozhodnutím v hlavním řízení, aby bylo zabráněno vážné a nenapravitelné újmě zájmům navrhovatele (usnesení předsedy Soudu ze dne 30. ledna 2008, *S v. Parlament*, F-64/07 R; ze dne 25. dubna 2008, *Bennett a další v. OHIM*, F-19/08 R; ze dne 3. července 2008, *Plasa v. Komise*, F-52/08 R, a ze dne 17. prosince 2008, *Wenig v. Komise*, F-80/08 R).

Ve výše uvedeném usnesení *Wenig v. Komise* bylo zvláště připomenuto, že opatření musejí mít přechodnou povahu v tom smyslu, že nesmějí předjímat rozhodnutí ve věci samé. V rámci vyvážení existujících zájmů je třeba vzít v úvahu nezvratnou povahu případného odkladu vykonatelnosti sporného rozhodnutí a vyhovět návrhu žalobce pouze v případě, že se naléhavost požadovaného opatření jeví nespornou.

III. Žádosti o poskytnutí právní pomoci

Od 1. května 2008, kdy vstoupily v platnost Praktické pokyny pro účastníky soudního řízení, musí být každá žádost o poskytnutí právní pomoci podána prostřednictvím povinného formuláře, který obsahuje průvodce pro žadatele.

V průběhu roku 2008 bylo vydáno sedm usnesení, jimiž bylo rozhodnuto o žádostech o poskytnutí právní pomoci. S výjimkou žádosti ve věci *Kaminska v. Výbor regionů*, F-142/07 AJ, ve které bylo žádosti o poskytnutí právní pomoci vyhověno, byly žádosti zamítnuty z důvodu, že žadatel nebyl, nebo neprokázal, že je, z důvodu své hospodářské situace zcela nebo zčásti neschopen nést náklady spojené s právní pomocí a zastupováním před Soudem.

V usneseních zamítajících žádosti o poskytnutí právní pomoci bylo zejména připomenuto, že čl. 95 odst. 2 druhý pododstavec jednacího řádu uvádí, že hospodářská situace žadatele se hodnotí s ohledem na objektivní faktory, jako jsou příjmy, majetek a rodinná situace. Rovněž bylo připomenuto, že podle čl. 96 odst. 2 prvního pododstavce uvedeného jednacího řádu se k žádosti přikládají všechny informace a doklady umožňující zhodnotit hospodářskou situaci žadatele, například osvědčení příslušného vnitrostátního orgánu potvrzující tuto hospodářskou situaci.